

Arrest

nr. 300 891 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 11 oktober 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juni 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sra Qala, district Pachir wa Agam in provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en komt uit een landbouwfamilie. U gaat niet naar school maar helpt uw vader bij het bewerken van het land. De velden die jullie bewerken zijn niet die van jullie maar van iemand anders, aangezien de grond waarvan uw vader de eigenaar is – gelegen in het dorp Samarkhel – het voorwerp is van een conflict tussen hem en zijn neven. Nog van toen uw grootvader nog leefde, bleken beide partijen te twisten over de grond. Hoewel uw vader officieel de eigenaar is, eisen zijn neven die op. In het kader van dit conflict werden reeds twee moorden gepleegd. Ook uzelf ondervindt problemen door dit grondconflict: u wordt vaak geslagen door de neven van uw vader als ze u tegenkomen en u krijgt ook een steen naar uw hoofd gegooit.

In uw dorp sympathiseren veel mensen met de taliban. Op een dag in het Afghaanse jaar 1397 (i.e. in het jaar 2018), in de periode dat de spinazie net geoogst is, passeert het Afghaanse leger door uw dorp. Uit sympathie biedt u hen wat yoghurt aan. Uw vader wordt hierover daags nadien geïnterpelleerd door de taliban. Uw vader zegt hen echter dat u niets verkeerd heeft gedaan. De dag daarop spreken de taliban hem opnieuw over u aan, maar ook dan neemt uw vader het voor u op. Enkele dagen later duiken de taliban bij u thuis op. Vlak voor ze het huis brutaal doorzoeken, slaagt uw moeder erin u in de oven te verbergen. Op die manier vinden de taliban u niet. 's Anderendaags komt uw oom naar jullie huis; u gaat met hem mee naar zijn huis in Adey, district Chaparhar, waar u nog zeven dagen blijft alvorens het land te verlaten.

Aldus verlaat u het land, voorzien van een rugzak met wat eten en uw taskara in; dit document wordt u echter afgenomen door de Kroatische politie eens u de grens van dat land bereikt en die oversteekt. U trekt verder doorheen Europa en op 11 oktober 2019 dient u in België een verzoek tot internationale bescherming in, waarbij u verklaart geboren te zijn op 31 oktober 2002. Als minderjarige krijgt u een voogd toegewezen die u bijstaat tijdens het verloop van uw asielprocedure, maar op 31 oktober 2020 wordt u meerderjarig en wordt deze voogdijschap van rechtswege weer opgeheven.

Een achttal maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS krijgt u van uw oom in Afghanistan te horen dat uw vader in uw dorp is doodgeschoten door de taliban; ook uw moeder is in dezelfde periode bezweken aan een ziekte. U krijgt via uw oom beelden doorgestuurd van de begrafenis van uw vader, maar de gsm waarop u deze bewaart, wordt in uw opvangcentrum gestolen.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een aangifte neer over de diefstal van uw gsm.

Op 21 juni 2021 sluit het CGVS uw verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 29 september 2021 wordt deze beslissing door het CGVS ingetrokken vanwege de gewijzigde situatie in Afghanistan. Het beroep dat u reeds tegen deze beslissing heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 8 oktober 2021 bijgevolg verworpen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was tot 31 oktober 2020. U werd bijgevolg op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in bijzijn van uw voogd en door een medewerker gespecialiseerd in het horen van minderjarigen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Om te beginnen overtuigt u niet van het door u opgehangen profiel van landbouwerszoon in het dorp Sra Qala in district Pachir wa Agam. U verklaarde dat u niet naar school ging maar al van heel jonge leeftijd uw vader hielp bij het bewerken van de velden, meer bepaald stond u in voor het voederen van de dieren, het helpen bij het snoeien en onderhouden van de velden, het uittrekken van onkruiden, het irrigeren van de velden en dergelijke meer. Dit deden u en uw vader op grond van iemand anders, waar jullie ook woonden – jullie huurden een huis van die persoon. Wat betreft dit verklaarde profiel kan u evenwel niet zeggen hoeveel land jullie landeigenaar in bezit had. U verklaart dat jullie van diens land ‘ongeveer acht velden’ bewerkten, maar om hoeveel jerib dat zou gaan (i.e. de courante en traditionele oppervlaktemaat/waardemeter voor gronden in Afghanistan), kan u niet aangeven (CGVS p. 6). Het is echter maar weinig aannemelijk dat iemand die al van kindsbeen af zijn vader assisteerde op de velden, geen enkele inschatting zou kunnen geven van de grootte of de oppervlakte van de door hen bewerkte velden.

Als u de kans gegeven wordt om te vertellen over een voor u dagelijkse bezigheid, nl. het kweken en telen van gewassen, verklaart u opvallend genoeg dat u daar niets van afweet. Meer nog, u verklaart letterlijk ‘ik ken niets van landbouw. Een beetje wel, maar niet veel’ (CGVS p. 19, p. 20). Uiteraard is dit niet aannemelijk voor iemand die beweert zijn hele leven niets anders gedaan te hebben dan zijn vader te hebben geholpen op de landbouwvelden. Als er daarna wordt ingegaan op het kweken van specifieke gewassen die u zelf spontaan had vernoemd en die bij jullie gekweekt werden, slaagt u er opnieuw niet

in te overtuigen van uw agrarische kunde. U legt hierover immers vage en uiterst beknopte verklaringen af. Om de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt (zie verder) in de tijd te situeren, geeft u aan dat dat in het winterseizoen was, op een moment dat er spinazie op de velden stond. Als u gevraagd wordt of op dat moment de spinazie net gezaaid was, in bloei stond of bijna geoogst moest worden, spreekt u zichzelf tegen door aan te geven dat 'het al eens geoogst was geweest'; meer bepaald zou volgens u toen de tweede of de derde teelt bezig zijn – meteen daarna zegt u dan weer dat het de laatste teelt betrof, namelijk de vierde (CGVS p. 11). U slaagt er met andere woorden niet in om duidelijk aan te geven de hoeveelste spinazieteelt in het winterseizoen plaatsvindt noch in welke maanden van het Afghaanse jaar de winter dan wel zou vallen (CGVS p. 11), wat van een boerenzoon toch redelijkerwijs verwacht kan worden. Als u uitgenodigd wordt om te vertellen over hoe de door u spontaan genoemde spinazie geteeld wordt, verklaart u louter 'Gewoon, je moet dat zaaïen nadat je het veld voorbereid en bewaterd hebt. Dan wordt er gezaaid'. Dat is volgens u alles wat u daarover kan vertellen ('je laat dat groeien en laat dan dan oogsten'). Gevraagd wanneer spinazie gezaaid wordt, houdt u het op het vage 'bij matig weer' – welk seizoen u daar mee bedoelt, kan u ook nauwelijks aangeven ('als het noch zomer noch winter is'). (CGVS p. 19). Dergelijke verklaringen over het kweken van spinazie zijn vaag en beknopt. Ook wat betreft het telen van radijzen (ook spontaan door u vernoemd) blijft u op de vlakke. Gevraagd hoe dat gekweekt wordt, verklaart u enkel dat je een heuveltje moet maken met de grond en dat dat dan per stuk in zo'n heuveltje word aangeplant in vochtige grond (CGVS p. 19).

Ook deze verklaringen zijn summier en getuigen niet van enige doorleefdheid op het vlak van landbouw. Verder verklaart u te denken dat tarwe zes maanden groeit: volgens u wordt het in de lente gezaaid en in de zomer geoogst (CGVS p. 20). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat tarwe in uw provincie Nangarhar in de herfst (oktober-november) wordt gezaaid en in de lente (mei-juni) wordt geoogst. Uw verklaringen staan hier dus haaks op. Bovendien blijkt u geen enkele maand van het Afghaanse jaar te kunnen opsommen die in de lente valt. U verwijst hierbij wel naar de maanden 'asad' en 'sunbula', maar of sunbala dan wel in de zomer, lente of winter zou vallen, weet u niet. Dit is allerm minst aannemelijk voor een landbouwerszoon voor wie seizoenen uiterst belangrijk zijn in het uitoefenen van zijn beroep. Meer nog, u kent bovendien zelfs de naam van de eerste maand in Afghanistan niet (CGVS p. 20). Uit de toegevoegde informatie blijkt overigens dat asad en sunbula duidelijk in de zomer vallen en dat hamal de eerste maand van het jaar is.

Als u gevraagd wordt wat er met de gewassen gedaan werd die jullie hadden gekweekt en geoogst, haalt u opnieuw zelf het voorbeeld van spinazie aan. U verklaart dat dat een gewas was dat jullie bij jullie thuis verkochten, normaal gezien aan een prijs van 4 à 5 roepies per bundel. Het gebeurde ook dat een volledig veld spinazie ineens werd verkocht, aan ongeveer 5 à 6000 khalдар (u weet dat dit Pakistaans geld is, in tegenstelling tot de Afghaanse afghani, maar waarom men in uw regio Pakistaans geld gebruikt, weet u overigens niet). In verband met de prijs van spinazie beaamt u dat die soms plots veel duurder of veel goedkoper werd. Volgens u werd de prijs duurder als er schaarste was, maar als u gevraagd wordt naar zo'n periode waarin de spinazie schaars was, verklaart u opvallend genoeg dat u zich een prijs van 3 roepie per bundel kan herinneren. U uitgelegd dat dat een lagere prijs is dan de normale en er dan logischerwijs geen schaarste was, en gevraagd of u wel een periode van spinazieschaarste kan aangeven, blijkt u hier geen antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 20-21). Het is maar weinig geloofwaardig dat u, die als boerenzoon doorheen uw verklaringen vaak spontaan het gewas spinazie aangeeft als kapstok voor uw relaas of voorbeeld van uw landbouwersbestaan, enerzijds aangeeft dat u zich nog goed periodes van schaarste van dit gewas kan herinneren maar er anderzijds helemaal niets over kan vertellen en er opvallend vaag over blijft.

Één van de andere gewassen die jullie thuis kweekten was papaver – naar eigen zeggen verkocht uw vader zelfs opium van de papaver (CGVS p. 21-22). Volgens u is het in uw regio toegestaan papaver te kweken en is dat altijd zo geweest. Volgens u zijn er in uw streek ook nooit beperkingen geweest op het kweken van papaver noch werden er bepaalde (overheids)campagnes gehouden tegen de papaverteelt. Als er u opgemerkt wordt dat dat wel degelijk het geval was en u gevraagd of u daar iets over weet, verklaart u 'niet in onze streek denk ik' (CGVS p. 21-22). Nochtans, uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt inderdaad dat papaver een gewas is dat vaak geteeld wordt in uw district Pachir wa Agam en uw provincie Nangarhar. Maar het blijkt ook dat de overheid al sinds ruim vijftien jaar uitroeicampagnes voert met als doel papavervelden te vernietigen en een halt toe te roepen aan de opiumhandel (er is zelf sprake van vliegtuigjes die herbicides over de velden sproeien), weliswaar met wisselend succes. Er zijn ook berichten dat niet enkel de overheid het op de papaverteelt gemunt heeft, maar ook Daesh; zij vernietigen op verschillende plaatsen ook papavervelden. Gelet op deze informatie is het absoluut niet geloofwaardig dat u geen enkele weet zou hebben van restricties op het kweken van papaver in uw

regio, van het risico dat dit inhield of van campagnes daartegen die al jarenlang aan de gang blijken te zijn.

Er wordt u gevraagd welke gebruiksvoorwerpen jullie aanwendden voor het telen van gewassen, maar u komt niet verder dan het benoemen van de schop die gebruikt wordt bij de oogst – enige andere gebruiksvoorwerpen voor het bewerken van het land, kan u niet geven. Over de manier waarop jullie andere gewassen geteeld worden (zoals erwten, mais, sla, biet, papaver, die u had opgesomd), kan u zelfs helemaal niets vertellen (CGVS p. 20).

U verklaart dat u op de boerderij van uw vader instond voor het voederen en verzorgen van de dieren – jullie hadden een koe, een geit en twee schapen (CGVS p. 6). U verklaart dat een geit één jaar drachtig is en van de draagtijd van een schaap denkt u hetzelfde ('ook zo iets denk ik') (CGVS p. 22) – u schat de draagtijd van deze dieren dus even lang in als de tijd dat u onderweg bent geweest van Afghanistan naar België (CGVS p. 3). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt uw vermoeden correct dat een schaap en een geit ongeveer even lang drachtig zijn, alleen zijn deze dieren niet een jaar drachtig maar veel minder lang, nl. 150 à 160 dagen (dus ruim een half jaar minder lang dan u beweert). Gelet op uw beweerde profiel van dierenverzorger in een Afghaanse landbouwersdorp, kan van u toch verwacht worden dat u de draagtijd correct kan inschatten van de dieren die jullie thuis hielden en het niet dubbel zo lang aangeeft zoals u nu doet.

Er wordt u gevraagd of u weet heeft van overstromingen in uw regio. U bevestigt dat dit voorkomt – dat gebeurt volgens u meestal in de zomer omdat de sneeuw van in het gebergte dan smelt, maar ook tijdens het winterseizoen als het hevig regent. Uw dorp werd nooit getroffen door overstromingen verklaart u omdat het hoger op een heuvel ligt. Als concreet voorbeeld van overstromingen in uw district en regio kan u enkel Lalay Qala opnoemen waar het eens gebeurd is; andere plaatsen die ooit zouden getroffen zijn door overstromingen, kent u niet (CGVS p. 22). Het is echter maar weinig geloofwaardig dat uw kennis over overstromingen in de regio zich beperkt tot één enkele plaats waar het eens zou gebeurd zijn als uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat uw regio in zeer overstromingsgevoelig gebied ligt en er vaak (seizoens)overstromingen voorkomen op verschillende plaatsen in uw district, onder meer wegens het ontbreken van degelijke dijken en bescherming tegen het opkomende water. Dergelijke informatie zou u, komende uit een landbouwersfamilie, toch moeten weten.

De hierboven opgesomde anomalieën in uw verklaringen handelen over verschillende facetten van het landbouwersbestaan in de door u aangehaalde regio in Afghanistan (district Pachir wa Agam, provincie Nangarhar). Uw onwetendheid over deze verschillende aspecten maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit deze streek. Immers, u verklaarde aldaar zelf actief te zijn op de velden en op de boerderij van uw vader, waardoor redelijkerwijs kan verwacht worden dat u overtuigende, coherente en doorleefde verklaringen kan afleggen over deze elementen die nauw aansluiten bij uw dagelijks leven. Dit is niet het geval.

Daarnaast zijn er, naast bovengenoemde aspecten van het landbouwleven, nog verschillende andere elementen over het leven in Pachir wa Agam, Nangarhar waarover u weinig aannemelijke verklaringen aflegt.

U verwijst naar het Afghaanse leger dat in uw regio verschillende missies uitvoerde – daartoe passeerden ze zelfs ook in uw dorp. Gevraagd of u concrete voorbeelden kan geven van zo'n missies, verklaart u dat ze 'kopstukken van de taliban achtervolgden en zo'. Als u aangemoedigd wordt om over deze acties tegen de taliban meer uitleg te geven, verklaart u er verder niets over te kunnen zeggen en dat u gewoon zag dat het leger aanwezig was. U zou overigens ook niet weten van talibanleiders die in uw regio gedood werden (CGVS p. 12, 15, p. 26), hoewel dat volgens de toegevoegde informatie meermaals is voorgevallen. Nog in deze context noemt u ene Z. die eerst bij de taliban was maar dan overgelopen was naar de lokale politie (arbaki's). Waarom hij plots zou veranderd zijn van kant of tot welke stam hij behoort, weet u evenwel niet (CGVS p. 15). Als u een aantal niet onbelangrijke figuren uit uw regio worden opgenoemd, valt u ook uit de lucht: u blijkt Mirbaz Khan niet te kennen, nochtans de districtschef van Pachir wa Agam kort voor het moment dat u zou vertrokken zijn uit dat district.

Nog wat betreft de veiligheidssituatie in uw regio, verklaart u dat er vaak drone-aanvallen gebeurden in uw regio, voornamelijk rond het Tora Bora gebergte; u bevestigt dat het wel eens gebeurde dat er burgerslachtoffers vielen bij zo'n drone-aanval. Enige concrete gevallen van zo'n slachtoffers of voorbeelden hiervan kan u echter niet geven (CGVS p. 26). Nochtans zijn er voldoende meldingen van dergelijke incidenten (zie toegevoegde informatie). Of er in uw regio ooit militaire vestigingen het doelwit zijn geweest van een aanslag, zou u overigens ook niet weten (CGVS p. 25). Nu, indien u werkelijk heel uw leven in district Pachir wa Agam woonde zoals u beweert, kan toch verwacht worden dat u meer weet te vertellen wat betreft bovenstaande gebeurtenissen, militaire acties en lokale personaliteiten in deze regio, en er niet zo vaag over blijft zoals nu het geval is.

U blijkt een cricketfan te zijn. U meent te weten dat er geen spelers van de Afghaanse nationale ploeg uit Pachir wa Agam komen, en blijkt op de hoogte van de afkomst van speler Rashid Arman uit uw provincie Nangarhar. In dit opzicht is het dan weer opmerkelijk dat u geen enkele cricketclub uit uw regio zou kennen, ook niet een club die in de hoogste afdeling speelt in Afghanistan; u weet ook niet of er een cricketploeg uit Nangarhar in de hoogste afdeling speelt (CGVS p. 24). Nochtans blijkt het team 'Nangarhar Leopards', gebaseerd in Jalalabad (de hoofdstad van uw provincie Nangarhar), deel uit te maken van de Afghanistan Premier League (onder meer georganiseerd in 2018, het jaar van uw vertrek uit uw streek Nangarhar).

U bezat zelf geen radio, maar u blijkt wel bepaalde radiozenders te kennen die u in uw regio kan ontvangen: Voice of America, BBC en Nangarhar Radio ('Mili' ofte de nationale zender). Het doet weliswaar de wenkbrauwen fronsen dat u vlot de nationale radiozender kan opnoemen en zelfs buitenlandse, maar dan weer niet op de hoogte blijkt van welke regionale radiozenders er in uw regio te beluisteren zijn (CGVS p. 24). Nochtans, uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er een heel aantal lokale zenders bestaan in de regio van Nangarhar.

Doorheen uw verklaringen zijn er een aantal andere bevroegde elementen te vinden omtrent het leven in uw regio waar u wel op weet te antwoorden (o.a. het opsommen van een aantal geografische plaatsen, natuurlijke elementen, een veiligheidsincident, talibanleiders en de aanwezigheid van Daesh). Hieromtrent kan evenwel opgemerkt worden dat uw bij wijlen vage en beknopte verklaringen over deze elementen niet van dien aard zijn dat u deze kennis vergaard zou hebben door uw verblijf in en herkomst uit de rurale regio die Pachir wa Agam is. Er moet dan ook worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent ingestudeerd overkomen. Dat u dermate in gebreke zou blijven wat betreft het staven van uw herkomst uit Pachir wa Agam door te verwijzen naar uw lage scholingsgraad (u ging naar eigen zeggen nooit naar school, behalve naar de koranles in de moskee, CGVS p. 7) of uw jeugdige leeftijd op het moment dat u uw land verliet (u zou op dat moment 16 jaar zijn), overtuigt niet. Om doorleefde verklaringen te kunnen geven over de bevroegde aspecten die nauw aansluiten bij uw verklaarde leefwereld, is geen doorgedreven opleiding of schoolse kennis nodig, maar kan geput worden uit het leven gegrepen ervaringen; wat bij u dus niet het geval is. Bovendien blijkt dat u – ondanks uw lage opleidingsniveau – ondertussen wel uw eigen naam heeft leren schrijven, kan rekenen en tellen, een gsm kan hanteren en daarop het uur aflezen en dat u over een account op social media beschikt op uw gsm (CGVS p. 7-8). Met andere woorden, u blijkt over algemene en minimale cognitieve vaardigheden en leercapaciteiten te beschikken. Hierdoor kan van u des te meer verwacht worden dat u toch overtuigender verklaringen kan afleggen over de streek waar u beweert vandaan te komen en naar eigen zeggen altijd gewoond heeft.

Welnu, gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pachir wa Agam gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hierop aansluitend kan nog worden gewezen op enkele opmerkelijke vaststellingen aangaande uw asielrelaas, die de geloofwaardigheid ervan bijkomend op de helling plaatsen.

Ten eerste, over het grondconflict waarin uw familie was betrokken, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aangeven hoe groot die bewuste grond is. U zegt dat het gaat om 'voldoende' grond, maar gevraagd naar de oppervlakte, heeft u geen idee hoe u dat kan beschrijven. Gevraagd hoeveel jerib de grond betrof, verklaart u dit niet te weten. Uit uw verklaringen blijkt dat het uw vader was die een geschil had over de grond met zijn drie neven, genaamd K., A. en S. (zonen van ene N.), maar wat hun volledige naam is, zou u niet weten. U verklaart dat de grond destijds het bezit was van uw grootvader (i.e. de vader van uw vader) en dat de grond zo in eigendom kwam van uw vader na diens overlijden; de grond was zelfs officieel geregistreerd op zijn naam. Maar hoe het dan uiteindelijk tot een conflict is gekomen met deze neven die de grond ook opeisten, weet u niet. U weet niet hoe het conflict precies begonnen is of waar het dan fout is gelopen tussen beide partijen.

U spreekt zich daarna ook tegen over een aantal elementen in verband met dit landconflict. Langs de ene kant verklaart u dat dit conflict sinds een paar jaar aan de gang is. Langs de andere kant verklaart u dan weer dat het conflict er is 'sinds de tijd van onze voorouders', waarmee u eigenlijk bedoelt 'sinds de tijd van mijn grootvader' – deze grootvader is dan weer overleden toen u zelf nog heel klein was. Op deze manier slaagt u er niet in duidelijk aan te geven of dit conflict al heel lang bestaat of slechts sinds

een paar jaar. U zei ook dat die neven de gewassen vernielden die jullie op de bewuste gronden kweekten, om dan meteen daarna te verklaren dat jullie op die gronden nooit iets gekweekt hebben. Zo spreekt u zich zelf tegen of jullie de bewuste grond al dan niet bewerkten (CGVS p. 6, p. 10, p. 16, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u zo weinig weet over deze elementen van het grondconflict waarin uw familie betrokken was, of er zich zo over zou tegenspreken, zeker als u aangeeft er al sinds kindsbeen af in betrokken te zijn (u zou naar eigen zeggen heel vaak geslagen zijn door de neven doorheen de jaren) en er zelfs een doelwit in vormen (u zou naar eigen zeggen gedood kunnen worden door de neven).

Ten tweede legt u ook weinig aannemelijke verklaringen af over het incident met de taliban in uw dorp dat voor u dé reden was om uiteindelijk uw land te verlaten, waardoor ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen kan niet voorbij gegaan worden aan de bijzonder opmerkelijke vaststelling dat u zomaar, spontaan, en 'uit sympathie' yoghurt aanbood aan de soldaten van het Afghaanse leger die in uw dorp passeerden, terwijl naar eigen zeggen uw hele dorp bij de taliban zit en er op dat moment nog andere mensen bij u waren op straat die dus konden horen dat u eten aanbood aan het leger (i.e. de vijanden van de taliban). In dergelijke context zijn uw handelingen op dat moment weinig aannemelijk, ook al dicht u die toe aan spontaniteit en sympathie. Vlak voor het moment dat de taliban op een brutale wijze uw huis doorzochten op zoek naar u, was uw moeder er volgens u in geslaagd u te waarschuwen en te zeggen dat u zich moest verstoppen in de oven (volgens u een redelijke grote oven) naast de kamers van jullie huis waar ook een stal is voor de koe – uw moeder legde daarbij wat hout op de oven zodat u uit het zicht bleef. Tijdens hun grondige huiszoeking, waarbij ze volgens u zelfs de hooiopslagplaats en alle andere hoeken van het huis doorzochten, werd u als bij wonder niet opgemerkt door de taliban. Gevraagd hoe het mogelijk is dat de taliban u niet vonden in de oven hoewel ze het hele huis doorzochten, verklaart u 'God heeft hen blind gemaakt of zo'. Echter, de manier waarop uw schuilplaats niet zou ontdekt zijn is echter dermate weinig plausibel dat het niet overtuigt om het onvermogen van de taliban om u te vinden toe te schrijven aan het schijnbaar spectaculaire vermogen van God om de taliban net op dat moment blind te maken. Nog los van de vragen die rijzen bij de merkwaardige vaststelling dat u en uw familie zo goed als niets deden nadat de taliban aan uw vader verschillende keren naar u hadden gevraagd – u verklaart dat jullie, ondanks deze waarschuwingen en ondanks dat uw vader zei dat u ergens heen zou kunnen vluchten, in de dagen daarna niets ondernamen wat betreft uw veiligheid, behalve dat u het huis niet verliet – is het in deze context ook zeer de vraag waarom u na de inval bij u thuis nog gewoon te voet naar het districtscentrum ging en van daar het openbaar vervoer nam naar het huis van uw oom in Chaparhar om daar dan een week te gaan onderduiken. Dergelijke manier van handelen staat haaks op uw beweerde vrees van de taliban die volgens u toch overal in het dorp en de regio actief waren en u op eender welk moment konden oppakken en fnuikt aldus de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten (CGVS p. 9-10, p. 12, p. 14, p. 15).

Het document dat u neerlegt kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het betreft immers louter een aangifte van diefstal van uw gsm in België. U verklaart dat daarop beelden staan van de begrafenis van uw vader. Er kan begrip opgebracht worden voor de impact die het verlies van uw vader op u moet hebben gehad, doch dient opgemerkt te worden dat op de beelden waarvan sprake louter over zijn begrafenis gaan en geen elementen bevatten wat betreft de manier waarop hij is overleden – u geeft dit zelf ook zo aan (CGVS p. 8-9). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, kan trouwens hoe dan ook evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader omwille van deze problemen door de taliban werd vermoord.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 2 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername en sinds de intrekking van de beslissing d.d. 21/6/2021 door het CGVS op 30 september 2021 geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw

persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die

zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p. 1). Echter, uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de

subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiare bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport “*NANSEN Note, 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021)*” (stuk 3).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris bij de aanvullende nota):

- “1. attest Rode Kruis
2. 9ter
3. bundel medische stukken”.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op

basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was tot 31 oktober 2020. U werd bijgevolg op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in bijzijn van uw voogd en door een medewerker gespecialiseerd in het horen van minderjarigen.*

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte medische attesten dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een grondconflict met zijn neven, alsook omdat hij het door zijn dorp passerende (toenmalige) Afghaanse leger yoghurt had aangeboden, waarna zijn vader hierover door de taliban werd aangesproken en de taliban verzoeker thuis komen zoeken. Voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verneemt verzoeker dat zijn vader door de taliban werd doodgeschoten en dat zijn moeder aan een ziekte is bezweken. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Sra Qala gelegen in het district Pashir wa Agem van de Afghaanse provincie Nangarhar, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich hier zouden hebben voorgedaan:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Om te beginnen overtuigt u niet van het door u opgehangen profiel van landbouwerszoon in het dorp Sra Qala in district Pachir wa Agam. U verklaarde dat u niet naar school ging maar al van heel jonge leeftijd uw vader hielp bij het bewerken van de velden, meer bepaald stond u in voor het voederen van de dieren, het helpen bij het snoeien en onderhouden van de velden, het uittrekken van onkruiden, het irrigeren van de velden en dergelijke meer. Dit deden u en uw vader op grond van iemand anders, waar jullie ook woonden – jullie huurden een huis van die persoon. Wat betreft dit verklaarde profiel kan u evenwel niet zeggen hoeveel land jullie landeigenaar in bezit had. U verklaart dat jullie van diens land ‘ongeveer acht velden’ bewerkten, maar om hoeveel jerib dat zou gaan (i.e. de courante en traditionele oppervlaktemaat/waardemeter voor gronden in Afghanistan), kan u niet aangeven (CGVS p. 6). Het is echter maar weinig aannemelijk dat iemand die al van kindsbeen af zijn vader assisteerde op de velden, geen enkele inschatting zou kunnen geven van de grootte of de oppervlakte van de door hen bewerkte velden.

Als u de kans gegeven wordt om te vertellen over een voor u dagelijkse bezigheid, nl. het kweken en telen van gewassen, verklaart u opvallend genoeg dat u daar niets van afweet. Meer nog, u verklaart letterlijk ‘ik ken niets van landbouw. Een beetje wel, maar niet veel’ (CGVS p. 19, p. 20). Uiteraard is dit niet aannemelijk voor iemand die beweert zijn hele leven niets anders gedaan te hebben dan zijn vader te hebben geholpen op de landbouwvelden. Als er daarna wordt ingegaan op het kweken van specifieke gewassen die u zelf spontaan had vernoemd en die bij jullie gekweekt werden, slaagt u er opnieuw niet in te overtuigen van uw agrarische kunde. U legt hierover immers vage en uiterst beknopte verklaringen af. Om de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt (zie verder) in de tijd te situeren, geeft u aan dat dat in het winterseizoen was, op een moment dat er spinazie op de velden stond. Als u gevraagd wordt of op dat moment de spinazie net gezaaid was, in bloei stond of bijna geoogst moest worden, spreekt u zichzelf tegen door aan te geven dat ‘het al eens geoogst was geweest’; meer bepaald zou volgens u toen de tweede of de derde teelt bezig zijn – meteen daarna zegt u dan weer dat het de laatste teelt betrof, namelijk de vierde (CGVS p. 11). U slaagt er met andere woorden niet in om duidelijk aan te geven de hoeveelste spinazieteelt in het winterseizoen plaatsvindt noch in welke maanden van het Afghaanse jaar de winter dan wel zou vallen (CGVS p. 11), wat van een boerenzoon toch redelijkerwijs verwacht kan worden. Als u uitgenodigd wordt om te vertellen over hoe de door u spontaan genoemde spinazie geteeld wordt, verklaart u louter ‘Gewoon, je moet dat zaaïen nadat je het veld voorbereid en bewaterd hebt. Dan wordt er gezaaid’. Dat is volgens u alles wat u daarover kan vertellen (‘je laat dat groeien en laat dan dan oogsten’). Gevraagd wanneer spinazie gezaaid wordt, houdt u het op het vage ‘bij matig weer’ – welk seizoen u daar mee bedoelt, kan u ook nauwelijks aangeven (‘als het noch zomer noch winter is’). (CGVS p. 19). Dergelijke verklaringen over het kweken van spinazie zijn vaag en beknopt. Ook wat betreft het telen van radijzen (ook spontaan door u vernoemd) blijft u op de vlakte. Gevraagd hoe dat gekweekt wordt, verklaart u enkel dat je een heuveltje moet maken met de grond en dat dat dan per stuk in zo’n heuveltje word aangeplant in vochtige grond (CGVS p. 19).

Ook deze verklaringen zijn summier en getuigen niet van enige doorleefdheid op het vlak van landbouw. Verder verklaart u te denken dat tarwe zes maanden groeit: volgens u wordt het in de lente gezaaid en in de zomer geoogst (CGVS p. 20). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat tarwe in uw provincie Nangarhar in de herfst (oktober-november) wordt gezaaid en in de lente (mei-juni) wordt geoogst. Uw verklaringen staan hier dus haaks op. Bovendien blijkt u geen enkele maand van het Afghaanse jaar te kunnen opsommen die in de lente valt. U verwijst hierbij wel naar de maanden ‘asad’ en ‘sunbula’, maar

of sunbala dan wel in de zomer, lente of winter zou vallen, weet u niet. Dit is allerm minst aannemelijk voor een landbouwerszoon voor wie seizoenen uiterst belangrijk zijn in het uitoefenen van zijn beroep. Meer nog, u kent bovendien zelfs de naam van de eerste maand in Afghanistan niet (CGVS p. 20). Uit de toegevoegde informatie blijkt overigens dat asad en sunbula duidelijk in de zomer vallen en dat hamal de eerste maand van het jaar is.

Als u gevraagd wordt wat er met de gewassen gedaan werd die jullie hadden gekweekt en geoogst, haalt u opnieuw zelf het voorbeeld van spinazie aan. U verklaart dat dat een gewas was dat jullie bij jullie thuis verkochten, normaal gezien aan een prijs van 4 à 5 roepies per bundel. Het gebeurde ook dat een volledig veld spinazie ineens werd verkocht, aan ongeveer 5 à 6000 khaldar (u weet dat dit Pakistaans geld is, in tegenstelling tot de Afgaanse afghani, maar waarom men in uw regio Pakistaans geld gebruikt, weet u overigens niet). In verband met de prijs van spinazie beaamt u dat die soms plots veel duurder of veel goedkoper werd. Volgens u werd de prijs duurder als er schaarste was, maar als u gevraagd wordt naar zo'n periode waarin de spinazie schaars was, verklaart u opvallend genoeg dat u zich een prijs van 3 roepie per bundel kan herinneren. U uitgelegd dat dat een lagere prijs is dan de normale en er dan logischerwijs geen schaarste was, en gevraagd of u wel een periode van spinazieschaarste kan aangeven, blijkt u hier geen antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 20-21). Het is maar weinig geloofwaardig dat u, die als boerenzoon doorheen uw verklaringen vaak spontaan het gewas spinazie aangeeft als kapstok voor uw relaas of voorbeeld van uw landbouwersbestaan, enerzijds aangeeft dat u zich nog goed periodes van schaarste van dit gewas kan herinneren maar er anderzijds helemaal niets over kan vertellen en er opvallend vaag over blijft.

Één van de andere gewassen die jullie thuis kweekten was papaver – naar eigen zeggen verkocht uw vader zelfs opium van de papaver (CGVS p. 21-22). Volgens u is het in uw regio toegestaan papaver te kweken en is dat altijd zo geweest. Volgens u zijn er in uw streek ook nooit beperkingen geweest op het kweken van papaver noch werden er bepaalde (overheids)campagnes gehouden tegen de papaverteelt. Als er u opgemerkt wordt dat dat wel degelijk het geval was en u gevraagd of u daar iets over weet, verklaart u 'niet in onze streek denk ik' (CGVS p. 21-22). Nochtans, uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt inderdaad dat papaver een gewas is dat vaak geteeld wordt in uw district Pachir wa Agam en uw provincie Nangarhar. Maar het blijkt ook dat de overheid al sinds ruim vijftien jaar uitroeicampagnes voert met als doel papavervelden te vernietigen en een halt toe te roepen aan de opiumhandel (er is zelf sprake van vliegtuigjes die herbicides over de velden sproeien), weliswaar met wisselend succes. Er zijn ook berichten dat niet enkel de overheid het op de papaverteelt gemunt heeft, maar ook Daesh; zij vernietigen op verschillende plaatsen ook papavervelden. Gelet op deze informatie is het absoluut niet geloofwaardig dat u geen enkele weet zou hebben van restricties op het kweken van papaver in uw regio, van het risico dat dit inhield of van campagnes daartegen die al jarenlang aan de gang blijken te zijn.

Er wordt u gevraagd welke gebruiksvoorwerpen jullie aanwendden voor het telen van gewassen, maar u komt niet verder dan het benoemen van de schop die gebruikt wordt bij de oogst – enige andere gebruiksvoorwerpen voor het bewerken van het land, kan u niet geven. Over de manier waarop jullie andere gewassen geteeld worden (zoals erwten, mais, sla, biet, papaver, die u had opgesomd), kan u zelfs helemaal niets vertellen (CGVS p. 20).

U verklaart dat u op de boerderij van uw vader instond voor het voederen en verzorgen van de dieren – jullie hadden een koe, een geit en twee schapen (CGVS p. 6). U verklaart dat een geit één jaar drachtig is en van de draagtijd van een schaap denkt u hetzelfde ('ook zo iets denk ik') (CGVS p. 22) – u schat de draagtijd van deze dieren dus even lang in als de tijd dat u onderweg bent geweest van Afghanistan naar België (CGVS p. 3). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt uw vermoeden correct dat een schaap en een geit ongeveer even lang drachtig zijn, alleen zijn deze dieren niet een jaar drachtig maar veel minder lang, nl. 150 à 160 dagen (dus ruim een half jaar minder lang dan u beweert). Gelet op uw beweerde profiel van dierenverzorger in een Afgaanse landbouwersdorp, kan van u toch verwacht worden dat u de draagtijd correct kan inschatten van de dieren die jullie thuis hielden en het niet dubbel zo lang aangeeft zoals u nu doet.

Er wordt u gevraagd of u weet heeft van overstromingen in uw regio. U bevestigt dat dit voorkomt – dat gebeurt volgens u meestal in de zomer omdat de sneeuw van in het gebergte dan smelt, maar ook tijdens het winterseizoen als het hevig regent. Uw dorp werd nooit getroffen door overstromingen verklaart u omdat het hoger op een heuvel ligt. Als concreet voorbeeld van overstromingen in uw district en regio kan u enkel Lalay Qala opnoemen waar het eens gebeurd is; andere plaatsen die ooit zouden getroffen zijn door overstromingen, kent u niet (CGVS p. 22). Het is echter maar weinig geloofwaardig dat uw kennis over overstromingen in de regio zich beperkt tot één enkele plaats waar het eens zou gebeurd zijn als uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat uw regio in zeer overstromingsgevoelig gebied ligt en er

vaak (seizoens)overstromingen voorkomen op verschillende plaatsen in uw district, onder meer wegens het ontbreken van degelijke dijken en bescherming tegen het opkomende water. Dergelijke informatie zou u, komende uit een landbouwersfamilie, toch moeten weten.

De hierboven opgesomde anomalieën in uw verklaringen handelen over verschillende facetten van het landbouwersbestaan in de door u aangehaalde regio in Afghanistan (district Pachir wa Agam, provincie Nangarhar). Uw onwetendheid over deze verschillende aspecten maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit deze streek. Immers, u verklaarde aldaar zelf actief te zijn op de velden en op de boerderij van uw vader, waardoor redelijkerwijs kan verwacht worden dat u overtuigende, coherente en doorleefde verklaringen kan afleggen over deze elementen die nauw aansluiten bij uw dagelijks leven. Dit is niet het geval.

Daarnaast zijn er, naast bovengenoemde aspecten van het landbouwleven, nog verschillende andere elementen over het leven in Pachir wa Agam, Nangarhar waarover u weinig aannemelijke verklaringen aflegt.

U verwijst naar het Afghaanse leger dat in uw regio verschillende missies uitvoerde – daartoe passeerden ze zelfs ook in uw dorp. Gevraagd of u concrete voorbeelden kan geven van zo'n missies, verklaart u dat ze 'kopstukken van de taliban achtervolgden en zo'. Als u aangemoedigd wordt om over deze acties tegen de taliban meer uitleg te geven, verklaart u er verder niets over te kunnen zeggen en dat u gewoon zag dat het leger aanwezig was. U zou overigens ook niet weten van talibanleiders die in uw regio gedood werden (CGVS p. 12, 15, p. 26), hoewel dat volgens de toegevoegde informatie meermaals is voorgevallen. Nog in deze context noemt u ene Z. die eerst bij de taliban was maar dan overgelopen was naar de lokale politie (arbaki's). Waarom hij plots zou veranderd zijn van kant of tot welke stam hij behoort, weet u evenwel niet (CGVS p. 15). Als u een aantal niet onbelangrijke figuren uit uw regio worden opgenoemd, valt u ook uit de lucht: u blijkt Mirbaz Khan niet te kennen, nochtans de districtschef van Pachir wa Agam kort voor het moment dat u zou vertrokken zijn uit dat district.

Nog wat betreft de veiligheidssituatie in uw regio, verklaart u dat er vaak drone-aanvallen gebeurden in uw regio, voornamelijk rond het Tora Bora gebergte; u bevestigt dat het wel eens gebeurde dat er burgerslachtoffers vielen bij zo'n drone-aanval. Enige concrete gevallen van zo'n slachtoffers of voorbeelden hiervan kan u echter niet geven (CGVS p. 26). Nochtans zijn er voldoende meldingen van dergelijke incidenten (zie toegevoegde informatie). Of er in uw regio ooit militaire vestigingen het doelwit zijn geweest van een aanslag, zou u overigens ook niet weten (CGVS p. 25). Nu, indien u werkelijk heel uw leven in district Pachir wa Agam woonde zoals u beweert, kan toch verwacht worden dat u meer weet te vertellen wat betreft bovenstaande gebeurtenissen, militaire acties en lokale personaliteiten in deze regio, en er niet zo vaag over blijft zoals nu het geval is.

U blijkt een cricketfan te zijn. U meent te weten dat er geen spelers van de Afghaanse nationale ploeg uit Pachir wa Agam komen, en blijkt op de hoogte van de afkomst van speler Rashid Arman uit uw provincie Nangarhar. In dit opzicht is het dan weer opmerkelijk dat u geen enkele cricketclub uit uw regio zou kennen, ook niet een club die in de hoogste afdeling speelt in Afghanistan; u weet ook niet of er een cricketploeg uit Nangarhar in de hoogste afdeling speelt (CGVS p. 24). Nochtans blijkt het team 'Nangarhar Leopards', gebaseerd in Jalalabad (de hoofdstad van uw provincie Nangarhar), deel uit te maken van de Afghanistan Premier League (onder meer georganiseerd in 2018, het jaar van uw vertrek uit uw streek Nangarhar).

U bezat zelf geen radio, maar u blijkt wel bepaalde radiozenders te kennen die u in uw regio kan ontvangen: Voice of America, BBC en Nangarhar Radio ('Mili' ofte de nationale zender). Het doet weliswaar de wenkbrauwen fronsen dat u vlot de nationale radiozender kan opnoemen en zelfs buitenlandse, maar dan weer niet op de hoogte blijkt van welke regionale radiozenders er in uw regio te beluisteren zijn (CGVS p. 24). Nochtans, uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er een heel aantal lokale zenders bestaan in de regio van Nangarhar.

Doorheen uw verklaringen zijn er een aantal andere bevroegde elementen te vinden omtrent het leven in uw regio waar u wel op weet te antwoorden (o.a. het opsommen van een aantal geografische plaatsen, natuurlijke elementen, een veiligheidsincident, talibanleiders en de aanwezigheid van Daesh). Hieromtrent kan evenwel opgemerkt worden dat uw bij wijlen vage en beknopte verklaringen over deze elementen niet van dien aard zijn dat u deze kennis vergaard zou hebben door uw verblijf in en herkomst uit de rurale regio die Pachir wa Agam is. Er moet dan ook worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent ingestudeerd overkomen. Dat u dermate in gebreke zou blijven wat betreft het staven van uw herkomst uit Pachir wa Agam door te verwijzen naar uw lage scholingsgraad (u ging naar eigen zeggen nooit naar school, behalve naar de koranles in de moskee, CGVS p. 7) of uw jeugdige leeftijd op het moment dat u uw land verliet (u zou op dat moment 16 jaar zijn), overtuigt niet. Om doorleefde verklaringen te kunnen geven over de bevroegde aspecten die nauw aansluiten bij uw verklaarde leefwereld, is geen doorgedreven opleiding of schoolse kennis nodig, maar kan geput worden uit het leven gegrepen ervaringen; wat bij u dus niet het geval is. Bovendien blijkt dat u –

ondanks uw lage opleidingsniveau – ondertussen wel uw eigen naam heeft leren schrijven, kan rekenen en tellen, een gsm kan hanteren en daarop het uur aflezen en dat u over een account op social media beschikt op uw gsm (CGVS p. 7-8). Met andere woorden, u blijkt over algemene en minimale cognitieve vaardigheden en leercapaciteiten te beschikken. Hierdoor kan van u des te meer verwacht worden dat u toch overtuigender verklaringen kan afleggen over de streek waar u beweert vandaan te komen en naar eigen zeggen altijd gewoond heeft.

Welnu, gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pachir wa Agam gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”;

(ii) verzoekers kennis over de betrokkenen bij en het ontstaan van het grondconflict met zijn neven gebrekkelijk is:

“Ten eerste, over het grondconflict waarin uw familie was betrokken, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aangeven hoe groot die bewuste grond is. U zegt dat het gaat om ‘voldoende’ grond, maar gevraagd naar de oppervlakte, heeft u geen idee hoe u dat kan beschrijven. Gevraagd hoeveel jerib de grond betrof, verklaart u dit niet te weten. Uit uw verklaringen blijkt dat het uw vader was die een geschil had over de grond met zijn drie neven, genaamd K., A. en S. (zonen van ene N.), maar wat hun volledige naam is, zou u niet weten. U verklaart dat de grond destijds het bezit was van uw grootvader (i.e. de vader van uw vader) en dat de grond zo in eigendom kwam van uw vader na diens overlijden; de grond was zelfs officieel geregistreerd op zijn naam. Maar hoe het dan uiteindelijk tot een conflict is gekomen met deze neven die de grond ook opeisten, weet u niet. U weet niet hoe het conflict precies begonnen is of waar het dan fout is gelopen tussen beide partijen.”;

(iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het voorgehouden grondconflict met zijn neven:

“U spreekt zich daarna ook tegen over een aantal elementen in verband met dit landconflict. Langs de ene kant verklaart u dat dit conflict sinds een paar jaar aan de gang is. Langs de andere kant verklaart u dan weer dat het conflict er is ‘sinds de tijd van onze voorouders’, waarmee u eigenlijk bedoelt ‘sinds de tijd van mijn grootvader’ – deze grootvader is dan weer overleden toen u zelf nog heel klein was. Op deze manier slaagt u er niet in duidelijk aan te geven of dit conflict al heel lang bestaat of slechts sinds een paar jaar. U zei ook dat die neven de gewassen vernielden die jullie op de bewuste gronden kweekten, om dan meteen daarna te verklaren dat jullie op die gronden nooit iets gekweekt hebben. Zo spreekt u zich zelf tegen of jullie de bewuste grond al dan niet bewerkten (CGVS p. 6, p. 10, p. 16, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u zo weinig weet over deze elementen van het grondconflict waarin uw familie betrokken was, of er zich zo over zou tegenspreken, zeker als u aangeeft er al sinds kindsbeen af in betrokken te zijn (u zou naar eigen zeggen heel vaak geslagen zijn door de neven doorheen de jaren) en er zelfs een doelwit in vormen (u zou naar eigen zeggen gedood kunnen worden door de neven).”;

(iv) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt over de bedreigingen vanwege de taliban nadat hij aan soldaten van het door zijn dorp passerende (toenmalige) Afghaanse leger yoghurt zou hebben aangeboden:

“Ten tweede legt u ook weinig aannemelijke verklaringen af over het incident met de taliban in uw dorp dat voor u dé reden was om uiteindelijk uw land te verlaten, waardoor ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Om te beginnen kan niet voorbij gegaan worden aan de bijzonder opmerkelijke vaststelling dat u zomaar, spontaan, en ‘uit sympathie’ yoghurt aanbood aan de soldaten van het Afghaanse leger die in uw dorp passeerden, terwijl naar eigen zeggen uw hele dorp bij de taliban zit en er op dat moment nog andere mensen bij u waren op straat die dus konden horen dat u eten aanbood aan het leger (i.e. de vijanden van de taliban). In dergelijke context zijn uw handelingen op dat moment weinig aannemelijk, ook al dicht u die toe aan spontaniteit en sympathie. Vlak voor het moment dat de taliban op een brutale wijze uw huis doorzochten op zoek naar u, was uw moeder er volgens u in geslaagd u te waarschuwen en te zeggen dat u zich moest verstoppen in de oven (volgens u een

redelijke grote oven) naast de kamers van jullie huis waar ook een stal is voor de koe – uw moeder legde daarbij wat hout op de oven zodat u uit het zicht bleef. Tijdens hun grondige huiszoeking, waarbij ze volgens u zelfs de hooiopslagplaats en alle andere hoeken van het huis doorzochten, werd u als bij wonder niet opgemerkt door de taliban. Gevraagd hoe het mogelijk is dat de taliban u niet vonden in de oven hoewel ze het hele huis doorzochten, verklaart u 'God heeft hen blind gemaakt of zo'. Echter, de manier waarop uw schuilplaats niet zou ontdekt zijn is echter dermate weinig plausibel dat het niet overtuigt om het onvermogen van de taliban om u te vinden toe te schrijven aan het schijnbaar spectaculaire vermogen van God om de taliban net op dat moment blind te maken. Nog los van de vragen die rijzen bij de merkwaardige vaststelling dat u en uw familie zo goed als niets deden nadat de taliban aan uw vader verschillende keren naar u hadden gevraagd – u verklaart dat jullie, ondanks deze waarschuwingen en ondanks dat uw vader zei dat u ergens heen zou kunnen vluchten, in de dagen daarna niets ondernamen wat betreft uw veiligheid, behalve dat u het huis niet verliet – is het in deze context ook zeer de vraag waarom u na de inval bij u thuis nog gewoon te voet naar het districtscentrum ging en van daar het openbaar vervoer nam naar het huis van uw oom in Chaparhar om daar dan een week te gaan onderduiken. Dergelijke manier van handelen staat haaks op uw beweerde vrees van de taliban die volgens u toch overal in het dorp en de regio actief waren en u op eender welk moment konden oppakken en fruikt aldus de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten (CGVS p. 9-10, p. 12, p. 14, p. 15).”;

(v) het door verzoeker voorgelegde document (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kan doen ombuigen:

“Het document dat u neerlegt kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het betreft immers louter een aangifte van diefstal van uw gsm in België. U verklaart dat daarop beelden staan van de begrafenis van uw vader. Er kan begrip opgebracht worden voor de impact die het verlies van uw vader op u moet hebben gehad, doch dient opgemerkt te worden dat op de beelden waarvan sprake louter over zijn begrafenis gaan en geen elementen bevatten wat betreft de manier waarop hij is overleden – u geeft dit zelf ook zo aan (CGVS p. 8-9). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, kan trouwens hoe dan ook evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader omwille van deze problemen door de taliban werd vermoord.”;

(vi) het feit dat verzoeker niet meer opnieuw werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 niet verhindert dat verzoeker eventuele elementen met betrekking tot die machtsovername, die een impact zouden (kunnen) hebben op zijn persoonlijke situatie, kenbaar zou maken, doch hiertoe zijn er geen indicaties voorhanden:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 2 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername en sinds de intrekking van de beslissing d.d. 21/6/2021 door het CGVS op 30 september 2021 geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter

volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat hij slechts 15 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok, dat zijn taken op de velden beperkt waren en dat hij niet geschoold is en een *"simplistisch leven"* heeft geleid, zodat van hem niet dezelfde kennis als die van zijn vader kan worden verwacht. Hij volgde de instructies van zijn vader op. De Raad wijst erop dat verzoeker verklaarde dat hij zijn hele leven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan zijn vader hielp op de velden, zodat redelijkerwijze van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij een gedegen en doorleefde kennis heeft van de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst. Zijn lage scholingsgraad doet hieraan geen afbreuk, aangezien het opdoen van deze kennis geen formele scholing vereist. Verder kan verzoeker niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op een doorleefde en aannemelijke wijze te vertellen over de landbouwactiviteiten die hij stelt zelf zijn hele leven te hebben verricht tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

Waar verzoeker stelt als volgt: *"Verzoekende partij was niet op de hoogte van de politionele en politieke stappen die ondernomen werden om de papaverteelt tegen te gaan. In haar dagelijks leven, merkte zij hier niets van en deed zij gewoon wat haar vader haar opdroeg. Haar vader heeft dit ook nooit met haar besproken laat staan gezegd dat het verboden zou zijn."*, komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij ongeschoold is en niet goed data en periodes kan inschatten en dat hij zelfs zijn eigen geboortedatum niet kende, dient erop gewezen dat van een landbouwerszoon, die instond voor de verzorging van de schapen en de geiten, wel degelijk kan worden verwacht dat hij de drachtijd van deze dieren op een correct manier kan inschatten. Verzoeker gaf zelf aan dat de dracht bij schapen en geiten even lang duurt, namelijk één jaar, terwijl dit blijkens de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') slechts 150 à 160 dagen blijkt te zijn. Dit verschil tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de beschikbare informatie anderzijds is dermate groot dat het niet kan worden uitgeklaard door te wijzen op verzoekers lage scholingsgraad. Verzoeker vermeldde overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens dat hij de drachtijd van deze dieren niet kon inschatten omwille van zijn lage scholingsgraad en/of zijn moeilijkheden om data en periodes in te schatten. Het *post factum* opwerpen van deze beweringen in het verzoekschrift, is dan ook geenszins ernstig.

Waar verzoeker stelt dat er ieder jaar overstromingen waren, maar dat hij dit niet telkens bijhield, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in verzoekers voorgehouden regio van herkomst veelvuldig (seizoensgebonden) overstromingen voorkomen, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij hier meerdere voorbeelden van kan geven, *quod non*.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Verzoekende partij kende de missies niet, zij zag de agenten wel passeren in haar dorp maar wist niet met welk doel zij er waren. Gezien zij ook nog maar een kind was, werden dergelijke zaken ook niet besproken met haar."*, dient erop gewezen dat verzoeker niet als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om zich te vergewissen van de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, temeer gelet op de vergaande impact van deze veiligheidssituatie op het (toenmalige) dagelijks leven van de plaatselijke bevolking. Er kan van verzoeker dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij enige kennis heeft over de aanwezigheid van het (toenmalige) Afghaanse leger in zijn beweerde regio van herkomst en de veiligheidsincidenten die hij zelf aanhaalt, enigszins kan toelichten, *quod non*. Verder wordt van verzoeker nergens in de bestreden beslissing verwacht dat hij alle spelers en cricketploegen zou kennen. Aangezien verzoeker zelf aanhaalde een cricketfan te zijn, kan echter wel worden verwacht dat hij wat informatie kan verschaffen over cricketspelers en -ploegen uit zijn voorgehouden regio van herkomst. Te dezen dient er tevens op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende

draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoeker erop wijst dat hij niet meer opnieuw werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021, terwijl deze machtsovername volgens hem een nieuw element uitmaakt, dient gewezen op het volgende.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineenstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker, die op 2 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

Met betrekking tot de stukken die ter terechtzitting samen met een aanvullende nota werden neergelegd, merkt de Raad het volgende op. Uit de medische stukken blijkt dat verzoeker enerzijds te kampen had met oogproblemen en anderzijds met psychologische problemen. Wat betreft deze laatste problemen, wordt gesteld dat verzoeker te kampen heeft met stress en depressieve klachten en dat hij hiervoor werd begeleid. In zoverre in deze documenten een oorzakelijk verband wordt gelegd tussen verzoekers mentale gezondheidsproblemen en het door hem aangehaalde vluchtrelaas, dient erop gewezen dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen. Op zich volstaan deze documenten dan ook niet teneinde de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog aannemelijk te achten en/of om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Voorts stelt de Raad vast dat uit deze documenten niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Wat betreft eventuele louter medische problemen, dient verzoeker zich voorts te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te

veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan

niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid *“to play the game”*). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.3. *In casu* voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“Bovendien motiveert verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkel rekening gehouden met het profiel van verzoekende partij die reeds 3 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als ‘verwesterd’ beschouwd.

[...]

Verzoekende partij is reeds 3 jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofdte voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 31 oktober 2002 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 17 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert oktober 2019 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim vier jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij de Westerse waarden deelt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijft

nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij tot voor zijn komst naar België in 2019 in het dorp Sra Qala gelegen in het district Pachir wa Agem van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER